

ligt, men jeg hævder paa det bestemteste, at den Kommentaar, han har knyttet til Kasserevisionen, er opfattet og maa opfattes som en Anke. Den ærede Ordfører havde gjort langt klogere i, naar han ikke havde til Hensigt at sige disse Mænd en Ubegælighed, kort sagt krænke dem — og det har han jo ikke — i Stedet for at prøve med en hel Del Omsvøb at sno sig fra det og faa os eller maaske rettere mig til at tro, at det heller ikke laa i det, han havde skrevet — at indrømme, at for saa vidt nogen havde læst det ud deraf, var det langt fra Hensigten, og at han heller ikke forstod, at man kunde faa det ud deraf. Det havde været en ren og skær Indrømmelse til disse Folk. Da jeg ligger inde med et Brev fra en af de ærede Revisorer, kan jeg forstaa, at de ere krænkede, og efter at have læst det føler jeg ogsaa, at de have Ret dertil. Naar man er klar derover — og jeg har sagt den ærede Ordfører det før, at vi skulde tage denne Holmgang her i Salen —, synes jeg, at han hellere maatte sige rent ud, at det ikke har været hans Hensigt, og at saaledes maa det ikke forstaaes.

Jeg kan jo for saa vidt gaa lidt hurtigt gennem Betænkningen, da jeg har gennemgaaet den en Gang. Med Hensyn til Kasserevisionen opfordrer jeg endnu en Gang den ærede Ordfører til rent og skært at vedkende sig, at det ikke har været hans Hensigt at saare de Mænd, der have sat deres Navne under Kasserevisionen. Det er ikke til at misforstaa. Der behøves jo ikke saa mange Ord eller Omsvøb: ja eller nej — det ville de være tilfredse med. Jeg har paapeget enkelte Punkter i Betænkningen, og mine Udtalelser derom maa jeg fastholde. Men naar der tales om, at det er en meget høj Jordpris, Gladsaksefortets Grund er bleven betalt med, skal jeg efter indhentede Oplysninger fra første Haand sige, at det er en Misforstaaelse. Betalingen er ikke urimelig høj, den staar nøjagtig i Niveau med, hvad der i øvrigt er betalt. Til Eksempel skal jeg gøre opmærksom paa, at Garderhøjsfortet, der er 10 Tdr. Land, er betalt med 32,000 Kr., og Gammelosegaardsfortet, der er 15 Tdr. Land, er ogsaa betalt med 32,000 Kr., hvilket Skøderne udvise. Det ville de Herrer kunne faa Oplysning om der, saa de behøve ikke at søge til apokryfe Meddelelser i saa Henseende. Der er den Forskel, at de to sidstnævnte Steder ikke er særlig fin Jord, det ene endogsaa ret tarvelig, medens den Jord, hvor Gladsaksefortet ligger, er ud-

mærket fin Jord, Kernen skaaren ud af en Gaard. Det kan altsaa ikke med Berettigelse siges, hvad Betænkningen har sagt, at Betalingen har været særdeles høj, undtagen for saa vidt man mener, at alle Grundene til Fæstningsanlægene ere betalte særdeles højt. Det er jo muligt, men saa er der ingen Grund til at fremhæve dette ene Fort med den Bagtanke, at der skulde være betalt en særdeles høj Betaling som Bestikkelse. Deri ligger Forskellen. Finansudvalget og Ordføreren hævde, at Ansvarer maa lægges paa Bestyrelsen. Det siger jeg ogsaa, det er der ingen Tvivl om. Det har ikke været unødvendigt, sagde han, at drage det frem. Nej, ganske vist, men det er uberettiget af Finansudvalget at komme og blande sig ind i Sagen. Det er det hele, jeg har sagt. (Afbrydelse). Ja, det ærede Medlem skal faa hele Resten, hvis han vil have Taalmodighed. Det eneste Punkt, hvorpaa jeg kunde tænke mig, at Ordføreren vilde begrunde, at Finansudvalget har skrevet denne mærkelige Betænkning, der kun indeholder en eneste Sætning om det forelagte Lovforslag, hvorom alle her i Salen ere enige, men dernæst blander et ganske uvedkommende Moment ind, skulde da være dette, at den Sum, som Finansministeriet ved Adskillelsen i 1876, da Fonden eller rettere sagt en Del af Fonden blev tilbagebetalt til Centralkomiteen, udbetalte, var bleven forringet. Jeg kunde tænke mig, at det var derpaa, Ordføreren vilde begrunde Berettigelsen dertil, skønt Finansministeriet jo, efter at denne Sum er tilbagebetalt Centralkomiteen, ikke har det mindste med den Sag at gøre. Den ærede Ordfører har vist, saa vidt man kan se, ikke været ganske klar over, hverken i Indledningen eller i hans første Tale, at Centralkomiteen, som han et Par Gange nævner, ikke blev opløst, efter at denne Fond, der senere blev tilbagebetalt, var lagt ind under Finansministeriet. Grunden hertil var simpelthen den, at Centralkomiteen ogsaa efter den Tid havde en hel Del andre Fonds at administrere, og derfor blev Centralkomiteen staaende. Og da den blev staaende og administrerede disse Fonds, lagde man senere denne Del, som angaar Fundatsen 1848—50, tilbage til den, og denne er ganske uberørt. Det er ikke den Fond, som har mistet sine Penge; det er den Fond, som har indsamlet og paa forskellig Vis faaet den Sum, som særlig skulde komme Invaliderne fra 1864 til gode. Man vil se, at den ærede Ordfører trods sit Arbejde ikke har